

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Colného úradu B.**, so sídlom v B., proti žalovanej **RNDr. H. V.**, s miestom podnikania v B., v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. M. Ď., PhD., advokátom so sídlom v B., **o zaplatenie 67 574,33 Eur (2 035 744,-- Sk) s prísl.**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 15 C 50/2008, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 25. mája 2009, sp. zn. 12 Co 260/2008, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobca sa žalobou podanou na súd 22. februára 2008 proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 67 574,33 Eur (2 035 744,-- Sk) s príslušenstvom titulom náhrady škody, alternatívne titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

Okresný súd Bratislava II uznesením zo 16. septembra 2008, č.k. 15 C 50/2008-53, konanie zastavil a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil existenciou neodstrániteľného nedostatku podmienky konania spočívajúceho v absencii právnej subjektivity a s ňou súvisiacej procesnej subjektivity žalobcu, pre ktorý bolo potrebné konanie v zmysle § 104 ods. 1 (veta prvá) O.s.p. zastaviť. Okresný súd vyslovil, že zákon síce môže ustanoviť, tak, ako to predpokladá Občiansky zákonník v ustanovení § 18 ods. 2 písm. d/, že určitý subjekt je právnickou osobu, avšak ak zákon *expressis verbis* ustanovuje o určitom orgáne verejnej moci, že právnickou osobu nie je (tak ako to je v prípade § 22 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

č. 523/2004 Z.z.“) v spojení s § 9 ods. 2 zákona č. 652/2004 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 652/2004 Z.z.“)), takýto orgán nemôže byť považovaný za subjekt občianskoprávných vzťahov, a to ani vtedy, ak inak zákon takémuto subjektu priznáva niektoré vlastnosti, ktorými sa právnické osoby vyznačujú. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 (veta prvá) O.s.p. s tým, že žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila a ani jej žiadne trovy nevznikli.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave rozhodol uznesením z 25. mája 2009, sp. zn. 12 Co 260/2008, ktorým uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s právnou argumentáciou súdu prvého stupňa a navyše dodal, že Colný úrad B. nemá právnú subjektivitu, pretože je preddavkovou organizáciou napojenou na rozpočet Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, ktoré ho riadi, a je jeho vnútornou organizačnou jednotkou. S argumentmi žalobcu, v rámci ktorých tento poukazuje na existenciu viacerých rozhodnutí (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2001, sp. zn. 4 Obo 196/2000, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2001, sp. zn. 3 Cdo 68/2001, a uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31. mája 2005, sp. zn. 3 Co 45/2005), v ktorých súdy existenciu právnej subjektivity colných úradov vyslovili, sa odvolací súd vyporiadal tak, že poukázal na zmenu právnych predpisov, ku ktorej od vydania týchto rozhodnutí došlo. Náhradu trov konania súd žalovanému nepriznal z dôvodu neexistencie spôsobilého subjektu, ktorému by bolo možné povinnosť nahradiť trovy konania uložiť (nedostatok právnej subjektivity žalobcu).

Rozhodnutie odvolacieho súdu napadol v celom rozsahu dovolaním žalobca a žiadal ho zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní, ktoré vydaniu rozhodnutia predchádzalo, došlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ jednoznačne vidí v tom, že konanie v tejto veci bolo zastavené pre nedostatok právnej subjektivity a s ňou súvisiacej procesnej subjektivity žalobcu i napriek tomu, že podľa jeho názoru žalobca týmito disponuje. Dovolateľ má totiž za to, že z § 18 ods. 2 písm. d/ Občianskeho zákonníka nevyplýva, že inou právnickou osobou musí byť len subjekt zákonom za právnickú osobu vyslovene označený, ale stačí, ak konkrétny subjekt má znaky charakterizujúce právnickú osobu (názov, sídlo, zástupcu oprávneného v jej mene konať,

spôsobilosť vlastníť majetok a ním aj nakladať, pravidlá vnútornej organizácie), čo žalobca jednoznačne spĺňa. Dovolateľ tvrdí, že právne predpisy (najmä zákon č. 652/2004 Z.z. a zákon č. 199/2004 Z.z. Colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Colný zákon“) priznávajú colným úradom také postavenie (okrem iného i postavenie správcu majetku štátu) a vlastní, ktorými musí byť vybavený každý subjekt, ktorý má mať ako právnická osoba spôsobilosť na práva a povinnosti. Podľa dovolateľa o tejto skutočnosti svedčia aj rozhodnutia súdov [dovolateľ opätovne uvádza rozhodnutia, o ktoré sa oprel i v odvolaní – poznámka dovolacieho súdu]. Podľa dovolateľa preto nie je rozhodujúce, že Colný zákon vyslovene colné úrady neoznačuje za rozpočtové organizácie, ani že zákon č. 652/2004 Z.z. colné úrady vyslovene za právnické osoby nevyhlasuje, preto z tohto nemožno vyvodiť záver, že colné úrady sú subjektami bez právnej subjektivity.

Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť pre neopodstatnenosť jeho dôvodov. Podľa nej totiž nie je daný dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p., pretože skutočnosť, že odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, sama osebe neznamena, že účastníkovi bola odňatá možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o právnu subjektivitu žalobcu, žalovaná sa stotožňuje s právnym názorom odvolacieho a prvostupňového súdu a tvrdenia žalobcu považuje za nepravdivé, účelové a nemajúce oporu v platnom právnom stave. Podľa jej názoru žalobca nemá znaky právnickej osoby, najmä nemá spôsobilosť vlastníť majetok a s týmto majetkom nakladať vlastnou vôľou, nakoľko sám majetok nevlastní a s majetkom štátu nakladá len vtedy, keď mu túto funkciu a úlohu výslovne zveruje zákon. Pokiaľ ide o nehnuteľnosť, ktorá je predmetom tohto konania, nie je jej vlastníkom a vo vzťahu k nej nevystupuje ani ako správca majetku štátu. Oprávnenia, ktoré žalobcovi boli právnymi predpismi zverené, podľa žalovanej nezakladajú jeho právnu subjektivitu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania sú podrobne upravené v § 237, § 238 a § 239 O.s.p., pričom v § 237 sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu, v § 238 sú podmienky prípustnosti stanovené pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo forme rozsudku a v § 239 pre rozhodnutie vo forme uznesenia.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, preto bolo potrebné podmienky prípustnosti v tomto prípade skúmať podľa § 237 a § 239.

Podľa § 239 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa (ods. 1 písm. a/), ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska, pričom dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (ods. 1 písm. b/). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov (t.j. dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu ani proti uzneseniu, v ktorom by odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska, dovolanie nebolo podané ani proti potvrdzujúcemu uzneseniu s vyslovením prípustnosti dovolania v tejto veci, ako ani proti potvrdzujúcemu

uznesení vo veci návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia či vo veci uznania (neuznania) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenia za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky), prípustnosť dovolania nie je podľa § 239 O.s.p. daná.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., a tiež vzhľadom na obsah dovolania, sa dovolací súd zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto väd, t.j. či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prekážku už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania pred nesprávne obsadeným súdom. Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/ a g/ O.s.p., ktoré žalobca v dovolaní ani nenamietal, tieto v dovolacom konaní nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodit'. Pokiaľ ide o procesnú vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., namietanú i v dovolaní, dovolací súd sa osobitne zamerl na skúmanie otázky, či nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom tým, že konanie bolo pre chýbajúcu právnu a procesnú subjektivitu žalobcu (dovolateľa) zastavené.

Spôsobilosť byť účastníkom konania, označovaná aj ako procesná subjektivita, je základnou podmienkou občianskeho súdneho konania a spočíva v existencii spôsobilosti určitého subjektu mať procesné práva a povinnosti. Táto podmienka konania musí byť splnená tak na strane žalobcu, ako i na strane žalovaného, a to v priebehu celého súdneho konania, preto ju súd skúma ex offi nielen po začatí konania, ale i potom. V prípade nedostatku tejto podmienky konania ide o neodstrániteľnú prekážku konania, preto je potrebné, aby súd po zistení tejto skutočnosti konanie zastavil.

Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva (§ 19 O.s.p.). Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že procesnou subjektivitou disponuje buď subjekt, ktorý má hmotnoprávnu subjektivitu, alebo subjekt, ktorému procesnú subjektivitu zákon vyslovene priznáva (ide o subjekty, ktoré zákon expressis verbis za účastníkov konania označuje – ako

príklad možno uviesť § 186 ods. 1 O.s.p., § 250ze O.s.p., § 250m ods. 3 O.s.p., etc.). Keďže colné úrady nespádajú pod druhú z týchto možností, procesnú subjektivitu im podľa tohto ustanovenia priznať nemožno. Pokiaľ ide o hmotnoprávnu subjektivitu, tú treba skúmať z hľadiska hmotnoprávnych predpisov.

Občiansky zákonník za účastníkov občianskoprávnych vzťahov označuje jednak fyzické osoby, jednak právnické osoby. Keďže colné úrady nie sú fyzickými osobami, je treba skúmať, či ich nemožno považovať za právnické osoby, ktoré majú (hmotno) právnú subjektivitu vždy (§ 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Právnickými osobami sú združenia fyzických alebo právnických osôb, účelové združenia majetku, jednotky územnej samosprávy alebo iné subjekty, o ktorých to ustanovuje zákon (§ 18 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Colné úrady nie sú ani združeniami osôb, ani účelovými združeniami majetku či jednotkami územnej samosprávy, preto je v ďalšom treba skúmať, či ich osobitný zákon za právnické osoby nepovažuje.

V súčasnosti postavenie colných úradov upravuje zákon č. 652/2004 Z.z., podľa ktorého sa colný úrad považuje za orgán štátnej správy v oblasti colníctva, ktorý spolu s ostatnými subjektami (Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky, colný kriminálny úrad) tvorí colnú správu (§ 2 ods. 1 a 2). Podľa § 9 ods. 1 tohto zákona colný úrad vykonáva svoju pôsobnosť v územnom obvode (územné obvody určuje vyhláška č. 736/2004 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 652/2004 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Úlohy, ktoré v rámci svojej pôsobnosti v určených obvodoch plní, sú demonštratívne vymenované v ustanovení § 9 ods. 3 zákona č. 652/2004 Z.z. a ďalšie sú upravené v Colnom zákone, v zákone č. 98/2004 Z.z. o spotrebnej dani z minerálneho oleja v znení neskorších predpisov, v zákone č. 107/2004 Z.z. o spotrebnej dani z piva v znení neskorších predpisov, a v iných právnych predpisoch.

Colné úrady riadi a kontroluje Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky (§ 8 ods. 3 písm. a/ zákona č. 652/2004 Z.z.). Na čele colného úradu je riaditeľ, ktorého vymenúva a odvoláva generálny riaditeľ Colného riaditeľstva (§ 9 ods. 7 citovaného zákona). Ten tiež určuje vnútornú organizačnú štruktúru colných úradov, zriaďuje ich organizačné zložky a rozhoduje o tom, že určité organizačné zložky colných úradov budú podriadené colnému kriminálnemu úradu (§ 9 ods. 4, 5, 6 rovnakého zákona). Colné riaditeľstvo je v rámci plnenia svojich úloh oprávnené tiež určitým spôsobom usmerňovať činnosť colných úradov, v tejto

súvislosti predovšetkým koordinuje uplatňovanie pravidiel určovania colnej hodnoty colnými úradmi, koordinuje činnosť colných úradov pri uplatňovaní pravidiel pôvodu tovaru, a za určitých okolností robí úkony, ktoré inak patria do pôsobnosti colných úradov a colného kriminálneho úradu (§ 8 ods. 3 písm. j/, l/, n/ rovnakého zákona). Colné úrady sú Colnému riaditeľstvu podriadené navyše i rozpočtovo, keďže Colné riaditeľstvo má postavenie rozpočtovej organizácie s pôsobnosťou na celom území Slovenskej republiky (§ 8 ods. 1 a 2 zákona č. 652/2004 Z.z.) a colný úrad sa považuje za preddavkovú organizáciu napojenú na jeho rozpočet (§ 9 ods. 2 rovnakého zákona).

Už z uvedených zákonných ustanovení by bolo možné jednoznačne vyvodiť záver o tom, že colné úrady nie sú samostatnými subjektami a sú len akýmiisi vnútornými organizačnými jednotkami patriacimi pod Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky, ktorým sú riadené a kontrolované, a na ktoré sú personálne, organizačne a rozpočtovo napojené. Pochybnosti o tom, či colné úrady majú alebo nemajú právnu subjektivitu, resp. či sú právnickými osobami, však jednoznačne odstraňuje ustanovenie § 22 ods. 2 zákona č. 523/2004 Z.z., podľa ktorého preddavkové organizácie, ktorými sú i colné úrady, nie sú právnickými osobami. Nadväzujúc na vyššie uvedené, zákon teda nielenže colné úrady za právnické osoby neoznačuje, ale ich tohto statusu dokonca vyslovene zbavuje, čo znamená, že colné úrady by nebolo možné považovať za právnické osoby, aj keby disponovali takými atribútmi, ktorými by sa právnickým osobám približovali, tak, ako sa domnieva dovolateľ.

Pokiaľ ide o argument dovolateľa poukazujúci na to, že k otázke právnej subjektivity colných úradov sa už niekoľkokrát vyjadrili sudy (okrem iných i Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 30. marca 2001, sp. zn. 4 Obo 196/2000, a v rozsudku zo 17. decembra 2001, sp. zn. 3 Cdo 68/2001), ktoré po preskúmaní tejto problematiky zaujali stanovisko so záverom o existencii právnej a procesnej subjektivity colných úradov, dovolací súd uvádza, že od vydania predmetných rozhodnutí došlo k významnej zmene právnych predpisov v tejto oblasti.

Postavenie a úlohy colných úradov pôvodne upravoval zákon č. 180/1996 Z.z. Colný zákon, ktorý bol zrušený s účinnosťou k 1. júlu 2001, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 240/2001 Z.z. o orgánoch štátnej správy v colníctve (ďalej len „zákon č. 240/2001 Z.z.“). Až tento určil, že colné úrady sú preddavkové organizácie napojené na rozpočet Colného riaditeľstva, a takáto úprava kontinuálne prešla aj do zákona č. 652/2004 Z.z., ktorý

s účinnosťou od 1. januára 2005 nahradil zákon č. 240/2001 Z.z. a je s príslušnými zmenami účinný doteraz. Rozpočtové pravidlá pôvodne upravoval zákon č. 303/1995 Z.z. o rozpočtových pravidlách (účinný od 1. januára 1996). Ten rozoznával len vnútorné organizačné jednotky, ktoré za právnické osoby nepovažoval (§ 34 ods. 3). Dňa 1. januára 2005 nadobudol účinnosť zákon č. 523/2004 Z.z., ktorý nahradil zákon č. 303/1995 Z.z. o rozpočtových pravidlách, a až tento stanovil, že preddavkové organizácie nie sú právnickými osobami.

Súdne rozhodnutia, na ktoré dovolateľ poukazuje a ktoré pre posúdenie problematiky právnej subjektivity žalobcu považuje za rozhodujúce, vychádzajú z právneho stavu aktuálneho v čase vydania týchto rozhodnutí, t.j. vychádzajú z právnych predpisov, ktoré boli od vydania predmetných rozhodnutí zmenené, prípadne zrušené. Vzhľadom k tomu, že pre rozhodnutie je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia (§ 154 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.), sú tieto rozhodnutia pre súčasné posúdenie rovnakej otázky irelevantné.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd zastáva názor, že colné úrady nie sú právnickými osobami, nemajú právnu ani procesnú subjektivitu a nemôžu byť preto účastníkmi občianskeho súdneho konania vo veciach, v ktorých súdy rozhodujú o sporoch vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov vrátane vecí týkajúcich sa náhrady škody alebo vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré sú predmetom tohto konania. Ako účastníci konania colné úrady môžu vystupovať len v postavení správnych orgánov, a to výlučne vo veciach správneho súdnictva, t.j. vo veciach, v ktorých súdy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov správnych orgánov ako orgánov, ktorým zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy, v týchto prípadoch sa potom procesná subjektivita colných úradov vyvodzuje zo splnenia druhej podmienky vyplývajúcej z ustanovenia § 19 O.s.p. (§ 19 (in fine) O.s.p.).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom zabezpečenia spravodlivej

ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi jeho procesné práva, ktoré by inak mohol v priebehu konania realizovať. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže pritom dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím, pričom ide spravidla o prípady, kedy procesné rozhodnutie súdu bezprostredne súvisí s realizáciou procesného práva účastníka.

Vychádzajúc z uvedených záverov dovolacieho súdu, s poukazom na výklad o podstate procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. možno uzavrieť, že odvolací súd procesne nepochybil, ak potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o zastavení konania v tejto veci, a svojím postupom účastníkovi neodňal možnosť konať pred súdom. Prípustnosť dovolania teda z tohto ustanovenia vyvodit' nemožno.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 237 O.s.p., ani z ustanovenia § 239 O.s.p., je nutné dospieť k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je prípustné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ho preto podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 (veta prvá) O.s.p. odmietol bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p. s ohľadom na to, že účastníci si náhradu trov konania ani neuplatňovali.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. septembra 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová